

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 3.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 21. Januar 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Systuer paa Deling.

Vi havde næppe udsendt vor Artikel om „Strygejomfruerne“ før vi fik talrige Henvendelser om — Syerskernes Kaar, alle med det Omkvæd: hvorfor gør Kvindeforeningerne intet for Syerskerne — ingen trænger mere end de. Indelukkede i et lille Lokale med fordærvet Luft sidder de hele Dagen bøjet over Maskinen eller slidende med den evige Synaal, der Millioner Gange maa vandre frem og tilbage, før der kan tjenes nogle faa Øre. Middagsmad er der ikke Tid at tænke paa og heller ikke hverken Appetit eller Penge til. Den samme trykte Stilling og den uafbrudte Jagen ved Arbejdet svækker Madlysten, og Pengepungen opfordrer ikke til lækre Retter. Kan der nydes en Kop Kaffe med Hvedebrød, er Syerskens beskedne Fordringer i Almindelighed tilfredsstillet. Alt det er noget, som de fleste Folk kender, og dog bliver det ikke anderledes. Det er gentaget indtil Trivialitet, men det er, som om Strygejomfruenes Optræden og deres lille beskedne Sejr har sat andre Kvinder i Bevægelse. Der er dog næppe Nogens Arbejde, der er mere trættende og undergravende for Sundheden end Syerskernes, og det var berettiget, om de fik det fulde Udbytte af deres Arbejde.

Som vi sad og grundede over Muligheden heraf, ringede det paa vor Dør, og en lille, elskværdig Dame traadte ind. Fruen ønskede at tale med Redaktøren af Kvindebladet. Vi bød hende sidde ned og belavede os naturligvis til atter at høre en Anklage over — hvorfor dog ikke — Syerskerne! — „Allerførst vil jeg sige Dem Tak for Deres udmærkede Artikler i Kvindebladet,“ begyndte hun, „man ser deraf, at der dog er mange Kvinder, der véd, „hvad de vil“,

og Kvindebladet er min første Læsning Lørdag Morgen. Jeg har med stor Interesse fulgt Bevægelsen blandt Strygejomfruerne, og under dem hjærtelig gerne deres gode Løn for deres Arbejde, ja helst en endnu højere Løn. Det er jo alt for længe blevet bildt os Kvinder ind, at vi er saa æteriske Væsner, at vi kan leve af Luft, men det gaar ikke længere at sætte os Kvinder paa Galleriet, medens Mændene sidder nede i Salen og spiser Steg og drikker Champagne. Men af alle de kvindelige Arbejdere er dog ingen saa uheldig stillet som“ — „Syerskerne“, supplerede jeg. Nu kommer det igen, tænkte jeg, hvorfor gøres der dog intet for Syerskerne. —

Denne Gang tog vi imidlertid fejl. Vor Gæst havde den meget rigtige Mening, at der ikke skal gøres noget for Syerskerne, de skal gøre noget selv. Kun ad den Vej naas Resultater. Men vor elskværdige Gæst havde en Idé, som hun vilde bede Kvindebladet sætte frem for sine Læsere. Her er den:

En lille Kreds af dygtige Syersker, f. Eks. 10—12, lejer i Forening en Lejlighed med en større Systue, Dagligstue og Spisestue. Man modtager Arbejde og fordeler Arbejdet imellem sig lige som paa andre Systuer, og vælger et af Foreningens Medlemmer til Chef. Medlemmerne udbetales Løn efter Dygtighed, og Overskudet deles procentvis mellem Medlemmerne.

Man holder sine regelmæssige Maaltider med Hvil, og indretter Huset som en Familie. Nyder sine Aftener hyggeligt sammen i den fælles Dagligstue, som man søger at gøre saa indbydende som muligt med Klaver, Bøger og andet. Selvfølgelig maa der være Love og Regler for Foreningens Medlemmer, men dog maa der være Frihed som i en Familie. Det bindende Element vil ganske

vist ikke som i Familien være Blodets Baand, men Forretningens Interesse, og en Mønster-Forening, som senere kunde udvides og følges af mange, vil være en mægtig Spore til at realisere Planen med Held.

Naturligvis maatte det være dygtige og udviklede Kvinder, der gjorde Begyndelsen til saadanne Syforeninger, som sikkert havde en Fremtid for sig i København.

Vor elskværdige lille Frue udviklede med stor Iver sin smukke Tanke, som hun mente vilde hjælpe mange Syersker til bedre Kaar. Selv kunde hun ikke i Følge sin Stilling deltage i en saadan Forening, men hun var villig til at give yderligere Vink til rette Vedkommende, og vi er villige til at aabenbare Fruens Adresse, hvis der findes Syersker, der kunde eller vilde tænke paa at realisere en saadan Plan.

Kvinderne i Folketinget.

Naar Kvinderne bliver jagede ud ad den ene Dør, kommer de ind ad den anden. Det er ikke mere end en Maaned siden, at Landstinget slog Døren haardt i efter dem ved Forslaget om kommunal Valgret og Valgbarhed. Og hvor ivrige flere af Folketingsmændene end kan være for Kvindernes berettigede Krav om kommunal Valgret, saa er Tinget i sin Helhed køligt, eller mener, det bør sig Kvinderne at vente, til Mændene først har gennemført alle deres ønskede Reforme. At der under vor nuværende Regering vil gaa lang Tid hen, inden dette sker, vil enhver forstaa. Imidlertid spørger Kvinderne alligevel bestandigt i Folketinget, og det er, som de bebødende Blikke fra den stumme Dameloge dog ikke lader Folketingsmændenes Samvittighed i Ro. Saaledes var Kvinderne atter paa Tale den 13. Januar under 1ste Behandling af Povl Christensens Lovforslag om de kommunale Valg. Vi hidsætter de Forskelliges Udtalelser om Kvindens Valgret. Kvindebladets Læsere bør